

„Сон літньої ночі“ в театрі ім. Франка

„Сон літньої ночі“ написаний Шекспіром в період переходу його творчості до другого етапу—1595 р., а виданий 1600 р.

П'єса ця, за відомостями відомого шексперолога Георга Брандеса, найпоетичніший Шекспірів твір, написаний для весільного свята на честь музи Поетів. Тон п'єси легкий. Драматургічна композиція майстерна, гарна віршована мова, прекрасний стиль.

„Сон літньої ночі“ під зовнішньою легкістю текстовою та архітектонічною будовою, під незначним сюжетом та казковістю теми криє в собі всі властивості стилю, яка в глибині творчості Шекспіра завжди є. Головна причина вибору до постановки (п'єси „Сон літньої ночі“) в театрі Франка—висока її художність, що дає незамінний матеріал для синтетичного театру. До цього часу багато писалось і говорилось про синтетичний театр, але спроби утворити його на Україні ще не було. Коли в деяких п'єсах бували рівноправними чинниками театального видовища два чи три компоненти дійства, то решта часто-густо були цілком усунені, загнані в куток, або завуаліровані. Бувало так, що за рахунок всіх складових частин дійства випірала, розбухала одна, скажімо рух, чи зовнішнє оформлення то-що. П'єса ж „Сон літньої ночі“, щаслива п'єса. Її високо-художня вартість і майстерство справжнього драматурга театального дають змогу зробити таку спробу. Шекспір знав театр. Шекспір-драматург від театру, в усіх своїх п'єсах він використав максимум елементів театального ділення на глядача.

Режисура театру ім. Франка при постановці „Сон літньої ночі“ поставила собі завдання довести до глядача всі частини вистави без найменшого підкреслення тієї чи іншої з них, подати їх як творчі рівноправні моменти, а не як додатковість до одного з них; примусити грати не тільки актора, музику, аксесуар, а навіть оформлення, навіть сцену. Завдання акторові—ув'язати міцно гру, тіло й слово. П'єсу зроблено в плані театралізованого реалізму.

Оформлення художника Комарденкова, в плані „одягненого конструктивізму“. Настановленням близьке до сучасності, але з обрахунком на принципи шекспірового театру. При кожній повертанні сцени одні й ті самі лінії дають іншу комбінацію. Художник тут розв'язує не тільки проблему кольору на театрі, а й графічні моменти. Строї в стилі старої Греції із зумисне підкресленими українськими мотивами. Кольор, форма, орнаментация українські.

Хореографічна побудова сцен, оформлення танку, загальна композиція та хореографічна окременість мізансцен ув'язані з планом цілої п'єси, без випірання, тих чи інших хореографічних номерів. Музика до п'єси написана композитором, Прусліним в плані сатиричного підкреслення й загострення окремих моментів. В оркестровку, введені цілком нові інструменти для утворення певного, потрібного п'єсі музичного колориту.

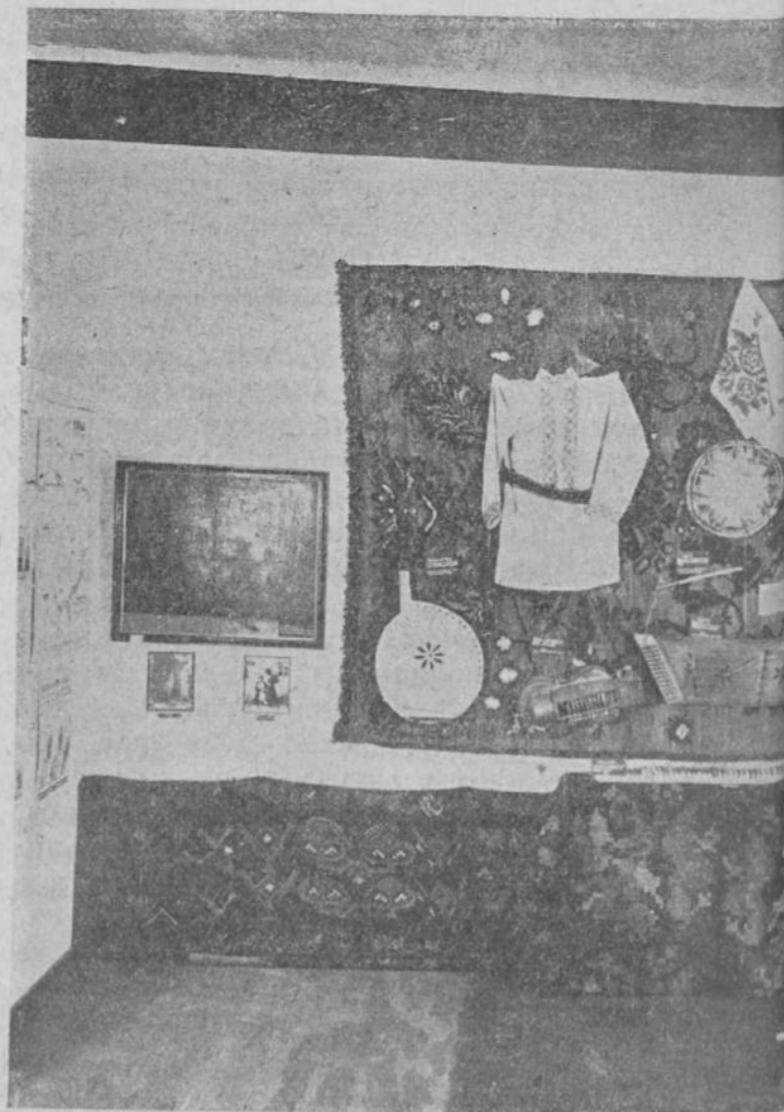
В роботі над словом у п'єсі „Сон літньої ночі“ Гаєвський звернув увагу на мелодику шекспірового віршу, пов'язавши її з класичним рухом. Цю незвичну для українського актора роботу подолано. Слово набрало певної цінності, посіло належне йому місце серед компонентів драматичного дійства. Опрацьовано також дикцію.

Шекспір на українській сцені йшов мало. Робота над Шекспіром в театрі Франка викликана тією цікавістю до класиків, що з'явилася останнього часу серед нашого глядача.

Переклав п'єсу Я. Савченко. Переклад зроблено добре. Стиль Шекспіровського твору зберігся й набрав гостроти українського віршового майстерства. В головних ролях актори: Тезей-Делевський, Егей-Юрський, Лізандр-Васил'єв, Деметрій-Терниченко, Днище-Пилипенко, Лубок-Сагатовський, Дудка-Тер, Юра, Іполіта-Лейнова, Гермія-Барвінська, Олена Юривна, Титанія-Лучицька. Постановка Заслуженого Артиста Республіки Гната Юри.

П. Б.

Міжнародна музична вист

Український відділ у кім